

Garbis Altınoğlu: Apoizmin Tatsız Meyveleri

Posted on 30/04/2015

Özgür Gündem'in 17 Nisan 2015 tarihli sayısında Hüseyin Ali adıyla yayımlanan ve Öcalan'ın ve PKK'nın yaklaşımını temsil eden "Kapitalist Modernite ve Ermeni Soykırımı" başlıklı yazı şu doğru saptamayla başlıyor:

"Şu açıktır ki, 1915'te gerçekleşen bir soykırımdır. Bunun tartışılacak yanı yoktur. 1915 yılında Ermenilere yapılanlar ve sonuçları soykırım değilse o zaman soykırım kavramını sözlükten çıkarmak lazım. Ermeni halkı yaşadıkları topraklardan sökülüp atılmıştır. Önemli bir kısmı katliamla, önemli bir kısmı ise tehcirle bu topraklardan kökleri kazınmıştır. Böylece de Ermeniler bin yıllardır yaşadıkları topraklardan koparılmıştır."

Yazar daha ilerde ise şunları söylüyor:

"Ermeni Soykırımı, Süryani Soykırımı bir yönüyle de Kürt soykırımıdır. Kürtlerle bu halklar bin yıllardır yan yana yaşamışlardır. Kürt kültürü, Ermeni kültürü ve yaşamını, Ermeni ve Süryani kültürü, Kürt kültürü ve yaşamını etkilemiştir. Bu açıdan Ermeniler soykırımı uğradığından bir yönüyle Kürtler ya da Kürtlerin bir yanı da soykırımı uğratılmıştır. Bu açıdan Ermeni ve Süryani Soykırımı Kürtler için de bir acıdır." (1)

Hüseyin Ali "Kürtler ya da Kürtlerin bir yanı da soykırımı uğratılmıştır" derken tam olarak neyi kastettiğini açıklamıyor ve net olmaktan uzak, bulanık ve her yana çekilebilecek bir anlatıma başvuruyor. Eğer o, Ermeni ve Süryani soykırımlarından Kürt halkının ve onun yaşamını ve kültürünün de olumsuz bir doğrultuda etkilendiğini söylemek istiyorsa ("Ermeni ve Süryani Soykırımı Kürtler için de bir acıdır.") bu saptama doğru kabul edilebilir. Aslında bütün jenositler ve kıyımlar, bu uğursuz eylemlere katılan halklar üzerinde olumsuz bir etki

bırakır, onları kirletir, daha geri bir konuma sürükler, bu devlet suçlarının birer tarafı haline getirmek suretiyle onları “kendi” egemen sınıflarına daha sıkı bağlarla bağlar ve bir anlamda onların içindeki iyiyi öldürür. Bu bağlamda; Yahudi jenosidinin Alman halkı ve Ermeni jenosidinin Türk halkı ve kısmen de Kürt halkı üzerinde böyle etki yaptığını söyleyebiliriz. Ancak bu olumsuz etkinin anlamını saptırmak; kıyım ve jenosidin hedefi olmamış bir halkı -bu durumda Kürt halkını- sanki öyle olmuş gibi göstermek, doğru olmayacaktır.

Ancak Hüseyin Ali'nin kafasından geçenin böylesi bir olumsuz etkilenme olmadığı anlaşılıyor; o, önemli bir bölümü 1915-16 yıllarının trajik olaylarına katılan Kürt ağa ve beylerini ve onların peşinden sürüklenen Kürt halkını suçlamak şöyle dursun, tam tersini söylemektedir:

“Bazı çevrelerin Hamidiye Alayları ya da bazı Kürt ağalarının ya da beylerinin Osmanlı siyasi kararı ve iradesi altında katliam içinde yer almalarını Kürtlerin de katliam içinde yer aldığı gibi bir değerlendirme yapması çok yanlıştır. Sorumlular, siyasi karar alan irade ve onun örgütlü yapısıdır.” Türk milliyetçilerinin ve ne yazık ki Hikmet Kıvılcımlı gibi Türk devrimcilerinin soykırımın sorumluluğunu Kürt ağaları ve aşiretlerinin üzerine yıkmaya çalışmaları yanlıştır ve kabul edilemez. (2) Ama, bunun mekaniksel karşıtı, yani yazarın adeta birer kukla derekesine indirdiği Kürt halkının ve onun geleneksel önderlerinin hemen hemen hiçbir sorumluluğu olmadığı tezi de yanlıştır. Pek çok araştırma, gözlem ve görgü tanıklığı, Kürt halkının önemli bir bölümünün kendi ağa ve beylerinin önderliği altında ama ve öyle pek de zorlanmaksızın Ermeni soykırımına katıldığı gerçeğini kuşku götürmez bir biçimde kanıtlamıştır. Ermeni halkından farklı olarak İttihat ve Terakki çetesinin, Süryani halkını hedef alan bir soykırım planı olmamasına rağmen, Kürt ağaları ve aşiretlerinin bir bölümünün bu halkı kendi inisiyatifleriyle kıyıma uğratmış ve maddi zenginliklerine el koymuş olması da bu kanıyı pekiştirir. Dolayısıyla yazarın, “Ermeni Soykırımı, Süryani Soykırımı bir yönüyle de Kürt soykırımıdır” biçimindeki saptaması hem yanlıştır ve hem de Kürt ağaları ve aşiretlerinin önemli bir bölümünün olumsuz rolünün üzerini örtmeye ve onu

gizlemeye hizmet etmektedir. (3)

Yazarın tezlerinin bilim-dışı, demagojik ve gerici niteliği, aşağıdaki satırlarda daha net bir biçimde ortaya çıkmaktadır:

“Soykırım, kapitalist modernitenin hakim olduğu son yüzyıllarda fazlasıyla yaşanmıştır. Tarihin hiçbir döneminde böyle bilinçli ve planlı soykırım uygulamaları görülmemiştir. Bu açıdan Ermeni, Yahudi, Amerikan yerlileri ya da başka bir soykırımdan söz ederken kapitalist modernite mutlaka sorgulanmalıdır. Ermeni Soykırımı, kapitalist modernite yapımıdır. Bu yönüyle batıda gelişen maddi uygarlığın Osmanlı topraklarında yarattığı bir soykırımdır. Bu soykırımdan sorumlu olan Osmanlı devleti, kapitalist modernitenin ulus-devlet zihniyetiyle hareket etmiştir. Kuşkusuz kapitalist modernite ve ulus-devlet fitnessi Ermenilerin bir kısmını da etkilemiştir. Hatta Ortadoğu’da kapitalist modernite ve ulus-devlet zihniyeti ilk önce Ermeni egemenlerinde gelişmiştir. Ermeni halkı da bu ulus-devlet fitnessinin kurbanı olmuştur. Osmanlı daha güçlü olduğundan ve uluslararası koşullar fırsat tanıdığından ulus-devlet zihniyetli Türk egemenleri, Ermenileri soykırıma uğratmışlardır.” Yazarla tıpatıp aynı görüşleri savunan Mustafa Karasu 2014’te bu konuda şunları söylemişti:

“Ortadoğu’daki sorunların temel kaynağı, kapitalist modernitenin bu coğrafyaya soktuğu milliyetçilik fitnessi ve ulus-devlet modelidir. Mezhepçiliğin bu düzeyde çatışma etkeni haline gelmesi de milliyetçilik fitnessinin ve ulus-devlet modelinin bu coğrafyaya girmesiyle ilgilidir.” (“Ortadoğu’de çare demokratik ulus çözümdür”, Yeni Özgür Politika, 17 Haziran 2014)

Biraz daha geri gittiğimizde ise PKK/ KCK’nın ve diğer PKK/ KCK liderlerinin benzer açıklamalarını görürüz. Örneğin KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı 2013’te, Kurban Bayramı vesilesiyle yaptığı açıklamada Kürt halkının ve İslam dünyasının bayramını kutladıktan sonra gene milliyetçilik ve ulus-devlete şu sözlerle veryansın ediyordu:

“İnsanlık için tüm güzelliklerin ve hakikatlerin yaratıldığı ve var olduğu Ortadoğu, özellikle kapitalist modernitenin milliyetçilik ve ulus-devlet fitnesiyle yaşanılmaz hale getirilmiştir.” (“KCK’den bayram mesajı”, Yeni Özgür Politika, 15 Ekim 2013) Bu söylenen ve yazılanlarda eleştiriyi hak eden pek çok nokta var.

Herşeyden önce, kapitalizm-öncesinin koşullarında soykırım boyutlarında kısımlar olmadığı tezi gerçeklerle bağdaşmaz. Kartaca ile Roma arasında süregelen savaşların, M. Ö. 146’da birincisinin yenilgisiyle sonuçlanmasının ardından Romalılar’ın sağ kalan Kartacalılar’ın bir kısmını köle olarak aldıktan sonra geri kalanının tümünü öldürmeleri ve Kartaca’yı yakarak yok etmeleri, kapitalizm-öncesi döneminin iyi bilinen soykırım örneklerindedir. Bu örneklere; 13. ve 14. yüzyılda Çin de içinde olmak üzere Asya’nın büyük bir bölümünü ve Avrupa’nın bir bölümünü ele geçiren Cengiz Han ve oğullarının milyonlarca insanı kıyımdan geçirmesini ve 15. ve 16. yüzyıllarda İspanyol ve Portekiz sömürgecilerinin Orta ve Güney Amerika’da milyonlarca yerliyi katletmesini, Osmanlı devletinin 16. yüzyılda, yani II. Bayezid ve Yavuz Sultan Selim dönemlerinde Anadolu’nun Alevi-Türkmen halkına karşı yaptığı kıyımları vb. ekleyebiliriz.

Hüseyin Ali’nin, “Bu açıdan Ermeni, Yahudi, Amerikan yerlileri ya da başka bir soykırımdan söz ederken kapitalist modernite mutlaka sorgulanmalıdır. Ermeni Soykırımı, kapitalist modernite yapımıdır. Bu yönüyle batıda gelişen maddi uygarlığın Osmanlı topraklarında yarattığı bir soykırımdır” dediğini gördük. Bundan yazarın soykırımların, ulusların oluşması sürecinin az-çok vazgeçilmez yol arkadaşları olduğu kanısında olduğu sonucu çıkarılabilir. Peki bu gerçekten de böyle midir? Ulus inşası çabalarının, en azından bir ölçüde, o ulustan olmayan ya da yabancı sayılan etnik grupları zorla assimile etme, dışlama, ezme, hatta bazı ender durumlarda onları terörize ederek topraklarından kovma ve kıyıma uğratma biçimini aldığı doğrudur. Ama bu sürecin mutlaka büyük-ölçekli insan kıyımlarıyla elele gitmek zorunda olmadığını kanıtlayan pek çok örnek bulunuyor. Yazarın tezi doğru olmuş olsaydı, 19. ve 20. yüzyıllar pek çok jenoside tanıklık etmiş olurdu. Dolayısıyla, Türk uluslaşmasına bir kıyım ve jenosidin eşlik etmesinin kaçınılmaz ve zorunlu olduğunu

söyleyemeyiz. Evet bu uluslaşma, Osmanlı İmparatorluğu'nda zaten millet-i hakime (=egemen "ulus") konumunda olan, ama kapitalist gelişme ve çağdaş uluslaşma açısından en geride kalmış olanlardan birisi olan Müslüman-Türk halkı örneğinde çok sancılı bir biçimde yaşandı. Evet İttihat ve Terakki'nin, 19. yüzyılda daha hızlı gelişen Rum, Ermeni, Yahudi burjuvazisine karşı Müslüman-Türk burjuvazisini özellikle onun ekonomik konumunu güçlendirme çabaları bir soykırımla elele gitti. Ancak, Osmanlı-Türkiye koşullarında bile bu sürece bir soykırımın, hatta büyük-ölçekli kıyımların eşlik etmesi ne kaçınılmazdı, ne de zorunlu. İttihat ve Terakki çetesinin böyle bir karar almasında Türk uluslaşmasının gecikmişliğinin yanısıra, başka bazı tarihsel ve güncel faktörlerin de önemli katkısı oldu. Bunlar arasında;

a) onyıllardır toprak yitirmekte olan Osmanlı devletinin 1912-13 yıllarındaki Birinci ve İkinci Balkan Savaşları'nda İmroz ve Bozcaada dışındaki tüm Ege adalarını ve Rumeli'deki topraklarının yüzde 80'ini yitirmesinin ve Britanya, Fransa, Rusya ve Avusturya-Macaristan gibi ülkelerin yayılcı politikalarının devletin tümüyle çökeceği yolundaki kaygıları güçlendirmesini,

b) 1878 Berlin Kongresi'nin Ermeni halkı yararına reformlar yapılması yolundaki kararının, Osmanlı yöneticilerinin bu sürecin, giderek bir bağımsız Ermeni devletinin kurulmasına yol açacağı yolundaki kaygılarını arttırmasını,

c) emperyalistler arası çelişmelerin keskinleştiği 1914-15 koşullarında, öteden beri Anadolu ve Mezopotamya üzerinde sömürgeci emelleri olan ve Osmanlı ordusunun eğitiminde başat rol oynayan Alman militaristlerinin teşvik ve kışkırtmalarını,

d) 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, yaşanan çatışmalarda ve yollarda yakınlarının yaşamını yitirerek Anadolu'ya sığınmak zorunda kalan Rumeli ve Kafkas kökenli milyonlarca Müslüman göçmenin "Hristiyanlar"a karşı duyduğu kısmen haklı öfkeyi ve özellikle,

e) İttihat ve Terakki şeflerinin fanatizmini ve Turan hülyalarını vb. sayabiliriz. Evet, Türk ulusunun oluşma süreci, Ermeni ve Rum burjuvazisinin kısıtlanmasını ve çekirdek halindeki Müslüman-Türk burjuvazisinin desteklenmesi ve kayırılmasını ve buna bağlı olarak Ermeni ve Rum halklarına karşı sert önlemleri ve hatta belki de göçertme ve kıyım uygulamalarını ister istemez gündeme getirecekti; ama bunun bir jenosit boyutlarına varması asla kaçınılmaz ve zorunlu değildi. Yukarda sözünü ettiğim faktörler ve özellikle sonuncusu tarihin böyle bir rotaya girmesinde çok önemli bir rol oynadı.

Kaba bir anlatımla, Ermeni soykırımının sorumluluğunu soyut ve ne idüğü belirsiz bir “kapitalist modernite”nin üzerine yıkan Karasu, Ali ve kafadarlarının bu yaklaşımı, jenosit ve benzer insanlık suçlarının sorumlularını aklamaya ve onların suçlarının üzerinin örtülmesine yarar. Objektif koşulları tanrılaştıran, etnik farklılıkların önemini abartan ve ulus inşası sürecinin kural olarak büyük-ölçekli kıyımlarla elele gideceğini öngören bu görüş yanlıştır. Bu görüş, dikkatleri 1915-16 trajedisinin gerçek mimarı, planlayıcısı ve uygulayıcısı olan İttihat ve Terakki’den uzaklaştırmaya yardımcı olmakta, onun sorumluluğunu yumuşatmakta ve konuyu bulanıklaştırmaktadır. (Dahası bu yaklaşım, bir yandan da Osmanlı devletini de peşi sıra savaşa sürükleyen Alman militaristlerinin bu savaşta milyonlarca Türk, Kürt, Arap vb. emekçisinin ölümüne yol açmış oldukları gerçeğinin unutturulmasına hizmet etmektedir.) Zaten Öcalan da, 23 Haziran 2006 tarihli görüşme notlarında, bir kez daha Türk burjuva devletinin yöneticileri gibi konuşuyor ve Ermeni ve Pontus Rum halklarının yaşadığı trajediyi şu sözlerle meşrulaştırmaya çalışıyordu:

“Ermeniler ve Pontuslar o zamanki emperyalistlere güvenerek onların oyununa gelmişlerdir ve kaybetmişlerdir. Soykırımı uğramışlardır. Çünkü egemen güç olan Osmanlı ‘sen beni öldüreceğine ben seni öldüreceğim’ mantığıyla hareket etmiş ve bu acı tablo ortaya çıkmıştır...” Yani Öcalan’a göre, burada bir ezen ulus-ezilen ulus ilişkisi değil, birbirini öldürmeye kalkışan aynı ölçüde haksız iki karşıt taraf vardır. Osmanlı daha güçlü olduğu için Ermeniler’in ve Pontus Rumlari’nin işini bitirmiştir. Ona göre, iki taraf da “haksız” olduğuna göre, hiç kimsenin olanlardan yakınma hakkı yoktur! “Kendi düşen ağlamaz!” Ermeniler’in

ve Pontus Rumları'nın emperyalistlere güvenerek hareket edip oyuna geldikleri yolundaki tartışmalı sav ise, Osmanlı-Türk gericiilerinin Kürt halkı ve ulusal hareketine karşı da sürekli olarak kullandıkları bir argümandır.

Belirli tarihsel koşullarda ezilen ulusların kurtuluş hareketleri, emperyalist ve gerici devletlerle şu ya da bu düzeyde ilişkilere girmişlerdir. Bu, 1920'lerin başlarında elkonmuş olan topraklarına geri dönen Ermeniler'in Fransa ile ilişkisinde, 1980'li yıllarda PKK-Suriye ilişkisinde vb. görüldüğü gibi yakın tarihte, ABD ve bağlaşıklarının yarım-yamalak bir destek verdiği Kobane direnişinde de yaşandı. Bir ulusal kurtuluş hareketinin emperyalist ve gerici devletlerle bağlaşma kurması, ne ille de o hareketin mutlaka bu devletlerin aleti haline geleceğini gösterir ve ne de onun yönettiği halkın toplu kıyıma uğratılmasını haklı gösterebilir. Burada önemli olan, sözkonusu ulusal hareketin bu ilişki içinde, dünya halklarının baş düşmanı konumunda bulunan emperyalist ve gerici devletlerle bağlaşıp bağlaşmadığı, kendi ulusal-devrimci çizgisinden sapıp saptığı ve bu devletlerin bir kuklası haline gelip gelmediğidir. Kaldı ki Türk burjuva devletinin ve onun sözcülerinin bu konuda başkalarına söz söyleme hakkı yoktur; onlar tüm afra tafralarına rağmen ABD/NATO güçlerinin sadık uşakları ve Siyonist İsrail'in bölgedeki en güvenilir bağlaşığı olduklarını yeniden ve yeniden kanıtlamışlardır.

Daha da ironik olan, Hüseyin Ali ve kafadarlarının yaklaşımının, Kürt halkına karşı uygulanan kıyımları da önemsizleştirmeye ve hafifletmeye hizmet etmesidir. Örneğin pek çok Kürt partisi ve çevresi Irak'ta Saddam Hüseyin kliğinin 1986-89 yılları arasında Kürt halkına karşı gerçekleştirdiği ve Halepçe kıyımının da bir parçası olduğu Enfal kampanyasını bir jenosit olarak değerlendirirler. Hatta KCK'nın kendisi, 15 Nisan 2015'te yaptığı bir açıklamada Enfal'i soykırım olarak değerlendirdi ve lanetledi. (Enfal'da Human Rights Watch/ İnsan Hakları Gözlemevi'ne göre 100,000, Kürt yetkililere göre ise 182,000 insan yaşamını yitirmişti.) Ne var ki, eleştire geldiğim bu sakat mantıkla Saddam Hüseyin ve ortakları da bu kıyımın ya da -Kürtler'e göre- jenosidin sorumluluğunu üstlenmeyebilir ve kendilerini, "bunu bize dışardan, Avrupa'dan gelen kapitalist modernite yaptırdı" türünden

trajikomik bir savunma yaparak aklamaya çalışabilirler, hatta bu konuda PKK/ KCK'yı kendilerine yardımcı olmaya çağırabilirlerdi.

Jenositlerin sorumluluğunu, tanrılaştırdığı objektif koşulların ve soyut ve ne idüğü belirsiz bir "kapitalist modernite"nin üzerine yıkan Hüseyin Ali, ulusların oluşumu ve ulus devletlerin ortaya çıkışını ise -görünüşte- bunun tam tersi olan bir yöntemle ele almakta ve bu kez de subjektivizme düşmektedir. Oysa, ulus ve uluslaşma gibi olgular, esas olarak insan iradesinden bağımsız bir tarzda, üretici güçlerin ve kapitalizmin gelişiminin bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardır. Ulus-devleti tarihsel gelişimin bir evresinin KAÇINILMAZ ürünü değil, bir "fitne" olarak değerlendiren ve onu iradi olarak seçilen/ tercih edilen bir model olarak gören Hüseyin Ali, tarihsel materyalizmi yadsımakta ve subjektif tarihyazıcılığına soyunmaktadır. Mustafa Karasu ise, yukarda alıntıladığım "Ortadoğu'de çare demokratik ulus çözümüdür" başlıklı yazısında aynen şöyle demişti:

"Ortadoğu'daki sorunların temel kaynağı, kapitalist modernitenin bu coğrafyaya soktuğu milliyetçilik fitnesi ve ulus-devlet modelidir." Bu sözlerde anlatımını bulan subjektivist tarih görüşü elbette sadece Karasu ya da Ali'ye ait değildir. Kongra Gel'in 17 Mayıs 2005 tarihinde kabul ettiği KCK Sözleşmesi'nde şöyle deniyordu:

"Dışarıdan gelen milliyetçilik fitnesi 200 yıldır halklara acı çektirmektedir." Oysa kuruluşunun ilk yıllarında PKK ulusların doğuşunu, bir ölçüde etkisi altında olduğu Marksist-Leninist teoriye uygun bir biçimde değerlendirmeye çalışıyordu. Örneğin PKK, kendisi açısından belirleyici önem taşıyan bir belgede şöyle diyordu:

"Halkların yeryüzünün verimli alanları üzerinde giderek artan yoğunlaşması, yurtlaştırma hareketinin doğal sınırlarına varmasına yol açtı. Üzerinde sürekli üretim yapıp çoğaldıkları bu toprak parçaları, her halk için bir yurt haline geldi. Bir halkın dilinin ve kültürünün egemen olduğu alan -milliyet sınırı- daha sonra oluşacak ulusal siyasal sınırlar için temel teşkil etti." (Kürdistan Devriminin Yolu (Manifesto), s. 52) Bu anlatım, yüzeysel ve kaba

tarzına rağmen, ulusların ortaya çıkışını, üretici güçlerin ve kapitalizmin gelişimiyle ilişkilendirmektedir. Oysa Öcalan ve aralarında Karasu'nun da olduğu PKK/ KCK yöneticileri son yıllarda ulusu ve ulusal inşayı sadece kötü olgular olarak görmekle ve "fitne" gibi İslami bir terimle açıklamakla yetinmemekte, ayrıca ona bir "dışalım ürünü" gibi yaklaşmaktadırlar; yani onlara göre Ortadoğu'da ulus, milliyetçilik, ulusal devlet vb. bölgenin kendi sosyo-ekonomik ve siyasal koşullarının ürünü değildir; bu olgular dışardan yani Avrupa'dan, "kapitalist modernite" tarafından bu bölgeye sokulmuşlardır.

Avrupa'daki ekonomik, siyasal ve kültürel gelişmelerin gerek Osmanlı İmparatorluğu içindeki ve gerekse başka yerlerdeki değişik etnik grupları etkilediği ve onlarda ulusal bilincin uyanmasına katkıda bulunduğu doğrudur elbet. Ama bu etki kendisini, sözkonusu etnik grupların bağrında meta ekonomisinin gelişmeye başladığı koşullarda hissettirecektir; daha önce değil. Zaten Osmanlı'da ulusal hareketlerin, Avrupa ile ekonomik, ticari ve kültürel ilişkilerin en yaygın olduğu Balkanlar'da doğmuş ve başlamış olması ve meta ekonomisinin en az gelişmiş olduğu Araplar'ın bu konuda en geride kalmış olmaları da bunu gösterir.

Eğer PKK/ KCK yöneticileri bu düşüncelerinde içtenlikli iseler onların, 19. yüzyılın sonlarından itibaren tarih sahnesine çıkan Kürt ulusal hareketini DE "ulus-devlet fitnesi" olarak tanımlayıp mahkum etmeleri gerekecek. Herhalde böylesi bir davranış en çok Türk gerici ve şovenlerini sevindirecektir. Tutarlı devrimciler son çözümlemede ezilen ulus milliyetçiliği de içinde olmak üzere milliyetçiliğin bütün biçim ve görüngülerine karşı çıkar ve onun karşısına proleter enternasyonalizmini koyarlar. Ancak bu, ezilen ve sömürge halkların milliyetçiliğinin, sınırlı olmakla birlikte ilerici ve demokratik bir yanı olduğu gerçeğini asla ortadan kaldırmaz. Tam tersine uluslaşma sürecini bir fitne olarak ele alış, bu ezilen halkların milliyetçiliğinin ilerici ve demokratik niteliğini yadsıyanları sosyal-şovenizme, emperyalizmin, sömürgeciliğin ve ezen ulusların egemen sınıflarının saflarına iter.

Aslında burada daha da tuhaf olan bir şey var; kapitalist modernite ve “ulus-devlet fitnesi” olarak niteledikleri olguların Ermeniler’in bir kısmını da etkilediğini söyleyen ve bu etkiyi olumsuz olarak niteleyen Öcalan ve PKK/ KCK aynı şeyi TÜRK ulusal devleti için yapmıyorlar. Yani onlar TÜRK ulusal devletini DE kapitalist modernitenin ürünü olan bir “ulus-devlet fitnesi” sayarak mahkum etmiyorlar. Dahası onlar Kürtler’in, Türk ulus devletinin “kurucu ögesi” ve bu devletin “asli unsuru” olduğunu ileri sürüyorlar. Örneğin Öcalan, Özgür Politika’nın 21 Nisan 2000 tarihli sayısında yayımlanan “Özgür birlik için demokratik ittifak” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

“Bu ülkede Kürtler ve Türkler tarihi birlikte yaptılar. Kurulan bütün imparatorluklarda ortak pay sahibidirler. Mevcut devlet de, birlikte inşaa edilmiştir. Tarihe bakıldığında şu husus mutlaka görülmelidir: Kürtler özgürlüğü, Türkler’le beraberlikte aramışlardır. Bu neden böyle olmuştur? Coğrafyadaki yerleşime bir bakalım: Kürtler’e en yakın olanlar Türkler’dir. Oysa Araplar, Ermeniler ve diğer komşu halklarla böyle bir ilişki yoktur. Kürtler’le Türkler birarada yaşamışlardır. Bunun çarpıcı örnekleri vardır. Malazgirt’te böyle olmuştur. Alparslan’ın ordusunun içinde sayısı 10.000’i bulan Kürt savaşçı vardır. Cumhuriyet’in kuruluş süreci de böyledir; M. Kemal bu süreçte Kürtler’in desteğini almıştır.” Öcalan’a göre, Türkiye Cumhuriyetini, Türklerle tarafından ortak bir şekilde kurmalarına rağmen, -iki tarafın da işlediği “hatalar” nedeniyle- “Kürtler, Cumhuriyet’in nimetlerinden yararlandırılmamışlardır. İsyenlar döneminde karşılıklı yaşanan büyük hatalar, bir yandan aşırı şovenizmin, diğer yandan da dar milliyetçiliğin gelişmesine yol açmıştır. Bu nedenle devletin daha kuruluşunda tarihsel çarpıklıklar oluşmuştur. Egemen sınıfların siyasal yaklaşımı böyle şekillenince de, hem Türkler’in ve hem de Kürtler’in büyük acılar çekmesine yol açan trajik bir tarih yaşanmıştır.” O halde Öcalan’a göre yapılması gereken bu “hatalar”ın düzeltilmesi ve Kürt halkı ve ulusal hareketinin Türk gericiliği ile yeni ve “daha ileri” bir ittifak kurmasıdır:

“1923’te olduğu gibi, Türkiye yaşadığı bir darboğazdan çekip çıkarılmalıdır. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde olduğu gibi, 21. yüzyılın bu ilk çeyreğinde de, demokratik devlet yapılanması

süreci barış içinde gerçekleştirilmelidir. 1920’lerde nasıl ulusal kurtuluş yaratılmışsa, şimdi de demokratik kurtuluş olmalıdır. Demokratik bilinç, demokratik hoşgörü içinde, Kürt-Türk kardeşliği ülke bütünlüğü içinde kurulmalıdır. PKK son stratejisiyle buna hazır olduğunu ispatlamış bulunmaktadır. Tarih, bir kez daha ortak harekete geçmek için her zamankinden daha müsaittir.”

Şimdi Öcalan’a ve onun izleyicilerine şu soruları sormamız ve onlardan bu sorulara net yanıtlar vermelerini beklememiz gerekiyor:

1) Ermeni, Süryani, Rum halklarının zorla göçertilmesi, kadınlarının ırzına geçilmesi, katledilmesi ve maddi zenginliklerine elkonması sürecinde oluşan Türk devletine sahip çıkmak, Kürt halkı ve ulusal hareketinin işi midir?

2) Kürt halkı da içinde olmak üzere, yüzyıllardır Osmanlı devletinin boyunduruğu ve zulmü altında yaşamış olan halkların -Balkanlar, Anadolu ve Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının- ulusal uyanışları ve özerklik-bağımsızlık doğrultusunda kavgaya atılmaları bir fitne midir?

3) Eğer ulus devlet ve dolayısıyla TÜRK ulus devleti de kötüyse ve bir “fitne” ürünü ise, o zaman PKK/ KCK böyle bir devletin kuruluşuna yardımcı olduğu için nasıl övünebilir ve bu devletin kurucu ögesi ve asli unsuru olmaktan nasıl gurur duyabilir?

DİPNOTLAR

(1) Bunun, bulanık ve her yana çekilebilecek bir saptama olduğu bellidir. Peki jenosit/ soykırım nedir? Jenosit/ soykırım öncelikle bir halkın ya da onun önemli bir bölümünün az-çok planlı bir biçimde baskı ve terör yoluyla kıyım uğratılması, kitlesel olarak yok edilmesidir. Yazarın yaptığı gibi jenositin tanımını genişletmek ve onun içine tüm kıyımları yerleştirmeye kalkmak, ya da onu sulandırarak -başka bir bağlamda pekala kullanılacak- “kültürel soykırım” gibi kavramlar üretmek doğrultusundaki çabalar bilimsel bir nitelik

taşımaz.

(2) Hikmet Kıvılcımlı şöyle demişti:

“İttihat ve Terakki devlet aygıtı yasadışı bir kararla başa geçti; Kürt derebeyleri milis örgütler halinde silahlandırıldı. Kürtlükle Türklük, Ermeniler’i, dünyada ender görülmüş sinsi bir vahşet içinde katliama uğrattı. Fakat bu katliamdan Türk Meşrutiyet burjuvazisi kadar ve belki ondan çok daha fazlasıyla yararlananlar Kürt derebeyleri oldu. Ve Kürdistan’da derebeylik biraz daha rakipsiz, çapul ettiği Ermeni mallarıyla biraz daha şişman oldu.” (YOL 2, s. 321)

(3) Karasu, 2013’te kaleme aldığı bir yazıda bu konuda daha objektif bir değerlendirme yapmış ve şöyle demişti:

“Özellikle Ermeniler mazlum ve büyük haksızlığa uğramış bir halktır; Kürt’ün komşusudur. Kültürel alışveriş yaptığı bir toplumdur. Ermenilerden zarar görmeyen, hatta Kürt kültürel, sosyal ve ekonomik yaşamına zenginlikler katan bir halk olmuştur. Ne acıdır ki Osmanlı ve Türk egemenleri Ermeni soykırımında Kürtleri de kullanmışlardır. Her ne kadar siyasi güç, karar verici ve örgütleyiciler Türk egemenleri olsa da, Kürtler de kullanılmıştır. Bu, Kürtler için de acı verici bir durumdur. Kürtler, en başta da Kürt Halk Önderi bu acının ağırlığını sürekli hissetmektedir.” (“Kürtlerin mücadelesine yanlış yaklaşım ve lobiler gerçeği”, Yeni Özgür Politika, 5 Mart 2013)

Kaznak: gelawej.net

Diğer Yazıları: <https://tarihvetoplumlar.com/garbis-altinoglu/>